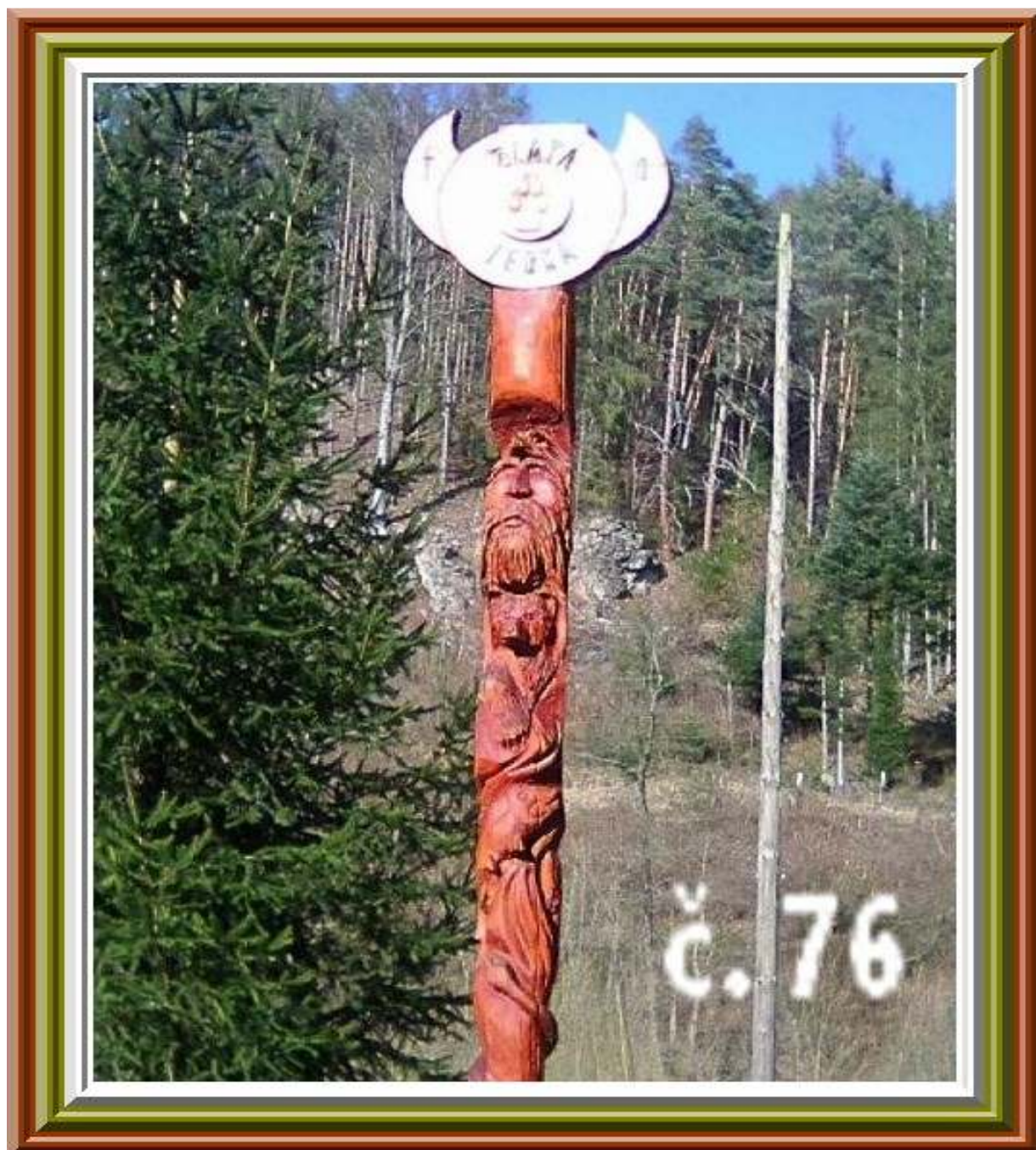

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jizan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č.76 Září 2020

Září, to je nejen krásná lyrická písnička od Mikiho, ale taky takový neklamný znamení, že se pomalu ale jistě blíží podzim. Vedra a letní sucho pomalu končí, přichází ochlazení, občas nějaký ty mlhy a častější srážky i silnější vítr.

Spíše než „indiánský“ mu u nás říkáme babí léto, ale název nic nemění na skutečnosti, že je to velice příjemnej čas průzračně prosluněného vzduchu a tepla, který sice hřeje, ale nepálí. Snad je to i taková prodloužená ruka prázdnin a dovolených za hranice všedních virů pro všechny ty, kteří se nechtějí se sluníčkem rozloučit, čas, kdy příroda nejvíce čaruje a zároveň i čas, kdy začínají bejt houfně pořádaný akce přeložený sem z jara, kdy se rušily termíny jedny akce za druhou. Tak i Jižan se už, podobně jako všechno u nás (včetně tramského života) vrací k normálu a hodlá i nadále předávat zprávy z tramského světa do tramského světa.

Život probíhá v cyklech a i my přicházíme na stejný místa, byť zase o něco starší. Záříjový úvodníky už jsme psali nescíslněkrát, no a už jsou tu zase. Jen jsme zjistili, že ten čas už utíká tak nějak rychleji, než v mládí. Jednou jsme koukli sem, pak zase jinam a najednou je z toho nostalgický vzpomínání. Říká se, že nejlepší věci jsou zadarmo. No, jak kdy a jak pro koho. Spíš všeobecně platí, že jen hromada peněz nám to štěstí stejně nezaručí. Stále vyhlížíme ty lepší časy, který nám furt avízuje média. Proč se v tom ale babrat a zaplevelovat si

hlavy? Naše myšlenky a touhy se stejně nedají zastavit tak lehce, jako třeba ty mašiny před pár měsíci.

Jsou národy, který nemají svý svatý a ani tramping zatím nemá – teda oficiálně – žádnýho takovýho, přestože dobrejch duchů je spousta. Zdá se, že jezdit ven je čím dál těžší. Všude samý zákazy, soukromej majetek, chráněný oblasti... Dřív jsme nemohli nikam, ale mohli jsme

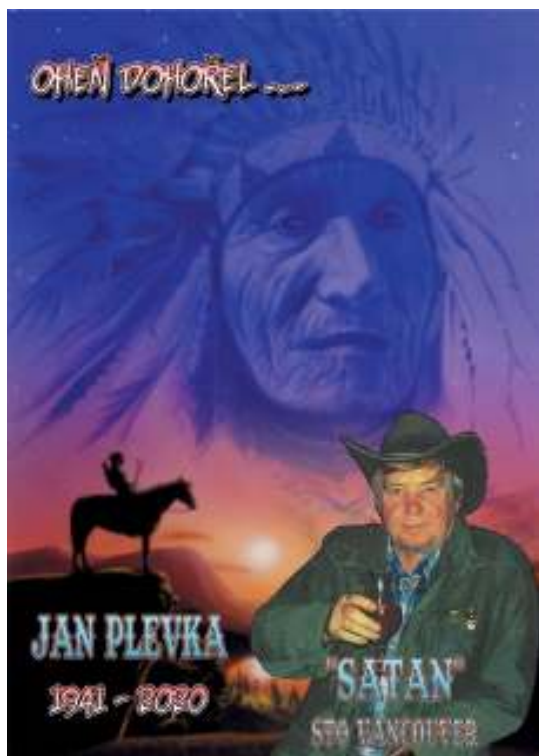

všude. Dneska můžeme všude, ale nemůžeme nikam. Mohli jsme se válet po týhle nebo támhleť louce, courat se jakýmkoliv lesem. Dneska můžeme jezdit po celém světě, ale doma už na vás kdekdo křičí, že mu dupete po pozemku a místo policajtů nás šikanují ochranáři. Podobným místům se snažíme vyhýbat, ale je to čím dál těžší. Vyplývá z toho jediné: tramping se asi takhle pomalu zase zasunuje do ilegality...

Září ale vždycky zůstane zářím, s těmi nádhernými večery, kdy se kytky v kraji uzavrou a na obloze se rozvinou nový. Jsem rád, že na ty hvězdný lidi nedosáhnou, protože by je už jinak dávno ukradli. Tolik jich na nás hledí z té studený černý prázdnoty. Když se tak jeden kouká na Velkej vůz, rozezná hned vedle velký hvězdy, co leží na ohybu oje, hvězdičku malinkatou. Vůbec ale nemusí bejt malinká, prostě je jen daleko. Tak daleko, že bychom tam ani my nikdá nedošli. A možná je to veliký kosmický těleso s desítkama obíhajících planet. Anebo dokonce celá galaxie s miliardama kosmickejch těles. Snad jen za chladnejch zářijovejch nocí je na nebi tolik hvězd. Jsou vidět zřetelně – jak stříbrný cvočky na černým sametu...

A tak vám k tomu září – Měsíci lovu – a všem těm hvězdám přejeme i tóny kytar podbarvený praskáním a vůní hořícího dřeva, doprovázený chuchvalcem jisker letících k noční obloze. Ahoj!

ZPRÁVY S PROŠLOU ZÁŘUČNÍ LHŮTOU

později i aktivních Old Boys. Rovněž se aktivně podílel na přípravách světových potlachů v Kanadě – v pořadí pátého a osmého a oceňuji i jeho projevovanou přízeň trampskému muzeu. V přímém rozporu se Satanovou přezdívkou byla pak jeho dobrosrdečnost, velkorysost

SATANOVÍ NA CESTU

V posledním květnovém víkendu se s tímto světem rozloučil kamarád Satan (Jan Plevka) v nedožitéch 79 letech. Ačkoliv větší část života prožil v Kanadě, zhruba před dvěma roky se vrátil na rodnou moravskou hroudu. Byl dlouholetým a vytrvalým členem SBO a

a kamarádská vstřícnost. Mohla jsem to osobně posoudit zejména na celosvětových potlachách, nejsme se pravidelně vídali mezi stovkami dalších, ale třeba i při neplánovaném setkání v Horním Jelení. Bylo mi líto, že jej nemohu doprovodit na jeho poslední cestě v Boskovicích, ale i tak pro mne navždy zůstane tím usměvavým moravským klukem se širokým srdcem a stejně širokou kamarátskou náručí.

HANKA

VÍTÁNÍ JARNÍCH VOD

tradice. Sice oproti zvyklostem se tato slezina o nějaký ten týden posunula, ale zato byla po několikaměsíční pauze o to vítanější.

Muziku obstaralo sedm hudebníků, kde se mezi kytarami blýsklo i banjo, basa a bicí a ostatní ochotně přidali i své hlasy. Zbyl i prostor pro popovídání si o tom, co bylo, co je a co bude, stejně jako pro plány na další setkání s tramskou písničkou, jak se stalo pro Winogu už dobrým a očekávaným zvykem. I když se tentokrát muselo díky dobíhajícím nařízením končit o něco dřív, než jsme byli zvyklí, rozhodně to stálo za to, už minimálně pro zjištění, že nikoho z nás korona nezlomila...

HANKA

AHOJ, KAMARÁDI!

Celý svět a dění ve všech zemích světa je ovlivněno virem Covid-19. S tím je samozřejmě spojen problém s cestováním kamkoliv a za jakýmkoliv účelem. Letecké společnosti prakticky omezily svou činnost na minimum a je hrozně

těžké předvídat, zda se situace dostane do normálních kolejí, čímž je myšlena situace před vypuknutím epidemie.

„KANADSKÉ LETOKRUHY“ připravujeme pro kamarády z celého světa. Bez vaší účasti by celá akce ztratila smysl. Proto jsme se v rámci potlachové pětky dohodli, že počkáme do listopadu, zda se situace zklidní a dojde k takovému uvolnění, že bude možné neomezeně cestovat.

Pokud k tomu nedojde, posuneme datum pořádání Letokruhů na rok 2022. O definitivním rozhodnutí vás bude informovat během listopadu (tedy v prosincovém Jižanu č. 27 – pozn. red.). Ahoj!

Fony, Vancouver, CA

LÍSTEK Z KRONIKY

PRVOMÁJOVÝ VEČER PO TRAMPSKU – VZPOMÍNKA 61 LET STARÁ

V hlídačské boudě nad vyšebrodskou přehradou je útulno. Venku leje, ale uvnitř praská oheň v kamnech, voní večeře, zvučí kytara, třepotá se plamen svíčky a pleskají karty.

Byla to krušná cesta údolím Vltavy, v dešti a na starých kolech. Prvně jsme civěli v cestářské boudě v Dobrnej, pak jsme stavěli stan pod Zátoní, „obědvali“ jsme za rachotu hromu v márnici na starém židovském hřbitově u Rožmberka. V lese u

Čertovky jsme nakonec postavili stan na fleku, kde jsem rok předtím o prázdninách tábořil s Pepíkem Hajným – Džesím, ale potom jsme raději zvolili tuhle opuštěnou boudu, která ještě nedávno sloužila svému původnímu účelu.

Opravili jsme komín, vymetli smetí, zasadili dveře a je nám hej. Jsme tři. Já, kamarád Merry a mladší Pavel, zvaný Punt'a. Díky jemu máme potravin bohatě, neboť je prvně na trampu a maminka ho řádně vybavila. Takže, i kdyby celý tři dny takhle lilo, tak to tu v pohodě přežijeme a prožijeme...

CHICLETS, Vyšší brod - 1. Květen 1959

6. SETKÁNÍ KAMARÁDŮ...

s Tygřicí. Oběma „kočkovitejm“ patří srdečné UMÍÍÍ!

+++++

+++++
+++++
+++++

... a přátel Hrádku (též Helfenburk) nedaleko Úštěka, uspořádali první červnový víkend společně kamarádi Rysák

+++++

+++++

PO KORONOVÉ PAUZE

*Stejně jak tenkrát poprvé zpíváme písničky prosté
dávno nám přešly do krve, vždyť scházíme se už posté...*

jíž v minulosti avizovanou stou slezinou s písničkou, přeloženou z března tohoto roku. Tradiční sestavu věrné Zlaté řeky doplňovala tentokrát sličná basistka a písničkové bloky

většinu hraných písniček zvládal i textově, což by možná ocenil i jeho učitel ve škole. Pro vzpomínku na sté výroční setkání všichni přítomní obdrželi

odznak se symbolickou stovkou a krátkým doplňujícím veršem... Do nové stovky pak vykročí Setkání s tramskou písničkou až v září, protože po této jubilejní slezině následují již tradiční letní prázdniny jako každý rok. Ale o to víc se budeme těšit již dnes na zpívání v barvách podzimu...

Po neplánované čtyřměsíční koronové pauze se v červnu opět sešli kamarádi a příznivci tramské písničky v českobudějovské Besedě. Výjimečnost tohoto setkání tkvěla navíc i v tom, že právě červnová zpívaná byla onou

obohatili i kamarádi z Bechyně s malým devítiletým Říšem, který s velkou chutí brnkal na kytaru a

Hanka

JDĚTE DO PR.....

Pokud vás někdo pošle s vodpuštěním „do prdele,“ nemusí to s váma vůbec myslet špatně. Třeba vás jen chce nasměrovat na flek U panského lesa, do takového pomyslného trojúhelníku mezi osadama Valtínov, Novej svět a Terezín v Český Kanadě. Najdete tu kuriozní skalní útvar a až ho spatříte pochopíte, že zkrátka nemůže mít jiný jméno. Takový skalní útvary jsou pro zdejší lesy typický a je už jedno jestli se jedná a kamenný ostrůvky na mezích, lukách a polích nebo (jako v tomto případě) o samostatný mohutný žulový balvan. Asi nejkrásnější se

nacházejí v okolí Kunžaku, Zvůle a Stálkova. A právě jedním ze skalních útvarů v lesích okolo rybníka Zvůle je balvan zvláštního, nicméně typického tvaru, kterej si sice musíte sami vyčmúchat asi 200 m stranou od zeleného turistického cejchu, ale zas až tolik práce to nedá. Právem je považované za nejznámější a snad nejcharakterističtější v Český Kanadě. Podobně jednoznačnej tvar má i Kamennej stůl ukrytej v lesích při žlutý značce mezi Kunějovem a Kunějovským samotama. Tam se snad dokonce může jednat o kamennej památník, tzv. megalit, z ještě prehistorický doby. Takže vzhůru na cestu a dopřejte si políbit... no, už víte co.

Jožin

POD VLAJKOU DIXIE

Občanská válka v USA je velmi často předkládána jako boj za zrušení otroctví. To je ale až tendenčně zjednodušeno a je to hodně podobné tomu, jak nás v socialismu učili že Jižani byli zlí, protože bičovali černé otroky, zatímco severané byli hodní a chtěli je osvobodit. Ano a tak nám z toho milé děti vypukla válka. (POZOR – JEŠTĚ V TOMTO ČÍSLE SE K TOMU VRÁTÍME ZVLÁŠTNÍM DODATKEM K TĚTO CAUSE)

Jih rozhodně nebyl chudý jak se traduje. Oplýval bavlnou, rýží, tabákem, melasou... ale zisk z vývozu do zámoří obvykle shrábly obchodní a dopravní společnosti sídlící na severu, kde také platily daně (ne nepodobné

hospodářské situaci v současné ČR), takže na ně Jižani koukali jako na vyžírky a Severani na ně zase jako na hejsky. Kdyby šlo ve válce jen o konflikt ekonomiky a dvou armád, asi by se jih rychle zhroutil. Rebelové však byli rozhodnuti neústupně hájit svá práva a neváhali kvůli tomu ani vystoupit Unie a prokázali, že jsou připraveni snášet újmy, které jim secese přinášela. Otužili, nenáročni a skromní, uvyklí venkovskému životu a tvrdé práci na farmách (těch opravdu bohatých plantážníků bylo jen pár desítek) dali rychle najevo, že k poslušnosti je přiměje jen porážka v boji. Neměli vůbec ambice napodobit vojáky pravidelné armády – vypadali jako skuteční povstalci. Bosé nohy, otrhaný oděv, stará pokrývka, kartáček na zuby v konflíkové dírcce a hlavně sebejistý, bezstarostný výraz.

Armáda to byla dobrovolnická. Když na sklonku války vyhlásily některé jižní státy všeobecnou mobilizaci, vzešlo z toho jen málo. Nikoliv ale proto, že by se obyvatelstvo vyhýbalo branné povinnosti, jako spíš proto, že téměř všichni bojeschopní muži už dávno sloužili.

Je jisté, že Konfederace nebyla schopná své vojáky vybavit tak, jak to činily jiné armády. Původní záměr obléci vojsko do jednotných šedých uniforem záhy ztroskotal. Stejnokroj nahradily podomácku šité šaty obarvené nahnědo vývarem z ořechů, případně doplněné částmi výstrojních součástek Unie. Jednotně vystrojené pluky byly spíš výjimkou. Velitelé dávali před vzhledem a elegancí přednost morálce a bojeschopnosti. Popsaný stav naučil prosté vojáky v drsných podmínkách improvizovat a vystačit si s málem. Vystrojení a vyzbrojení byli tím co sehnali, často od padlých nepřátel. Schopnost žít na úkor nepřítele umožnila CSA jednotkám operovat bez řádného zázemí a zásobování. Občas se tedy stávalo, že Yankee zabíjeli jen proto, že měli správné boty, protože

jinak Johny Reb musel třeba stovky mil pochodovat naboso.

Konfederace byla vojensky slabá, ale rozlehlá – a to byla výhoda – protože Unii pak po překročení hranice čekaly dlouhé pochody, než se její vojáci k protivníkovi dostali. Cestovat bylo obtížné. Silniční síť byla řídká a slabá, železniční ještě řidší, řeky krátké a většinou tekoucí špatným směrem a navíc třeba Rappahannock, Pee Dee, Black River, Santee nebo Rapidan

všemi průsmyky, mostky, brody, silnicemi a tratěmi. Asi jen díky tomu dokázal Stonewall operovat tak bravurně jak činil. Při pohledu na tehdejší mapy by se mohlo zdát, že vypadají jako když si skauti kreslí pláněk tábora, ale musíte si uvědomit, že tehdy neexistovaly žádné letecké ani družicové snímky, o triangulaci nemluvě. Velitelé byli nuceni operovat v krajině, jejíž obraz se v lepším případě nacházel v mozku průvodce, v horším pak u někoho, kdo zase neměl ponětí o taktice. Hotchkiss neváhal a celé údolí si osobně procestoval a i když jeho mapy nebyly žádnými veledíly a dnes by působily primitivně, zachycovaly alespoň většinu toho, co Jackson ve skutečnosti potřeboval. A nejen on. Při svých akcích je využíval i velitel kavalerie zadního voje Jacksonova sboru, pplk. Turner Ashby, nesoucí přízvisko Black Knight of Confederacy (Černý rytíř Konfederace).

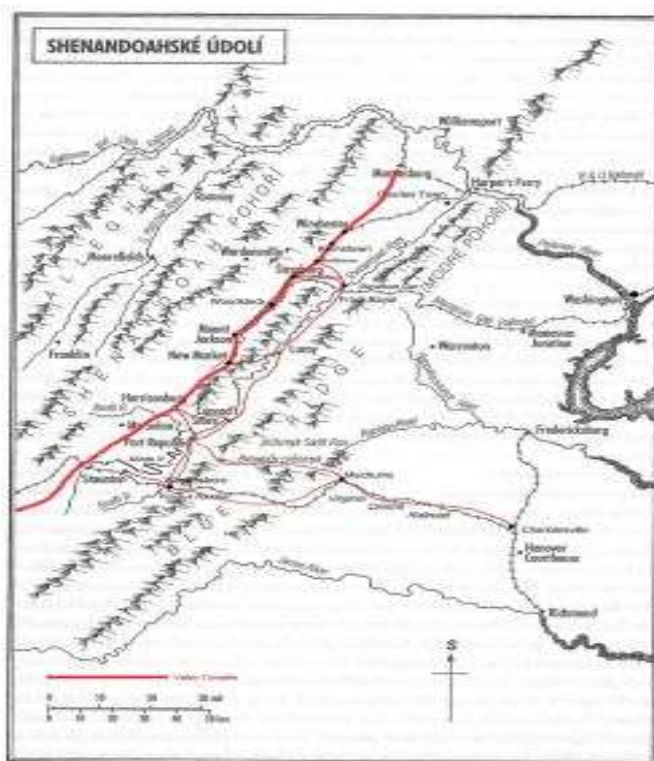
TURNER ASHBY

... se narodil 23.10. 1828 na plantáži Rose bank ve Virginii a i když neměl vojenského vzdělání, byl výtečný jezdec a bojovník. Ve svých dvaceti letech už založil dobrovolnickou jednotku Mountain Rangers, později vřazenou do virginské milice. Při

tvořily základ pro snadno hájitelnou linii.

Dalším problémem byla zaostalost kartografie. Což o to, východ USA byl zmapován celkem dobře, ale zbytek území byl neobydlený a neprozkoumaný. A těch pár místních map, pokud byly vůbec vyhotoveny, vzniklo spíš jen kvůli výměře pozemků. Chyběly údaje o rázu krajiny, silniční síti... místní znalost tedy byla rozhodně daleko cennější. A protože se boje většinou odehrávaly na území jihu, tak i branci byli místní a měli tím výhodu domácího hřiště. Rebelové se tu vyznali, severané ne. Dobří kartografové se tenkrát (a nezní to vůbec nadneseně) mohli vyvažovat zlatem. Jedním z nich byl mjr. Jedediah Hotchkiss.

I když byl původně učitelem, kreslením map se zabýval po dlouhá léta a jeho mapy používal i Lee při tažení v Alleghanách v r. 1861. I pro Jacksona vytvořil plán celého údolí Shenadoah, se

procesu s Johnem Brownem konali jeho muži pořádkovou službu v Charles Townu a okolí.

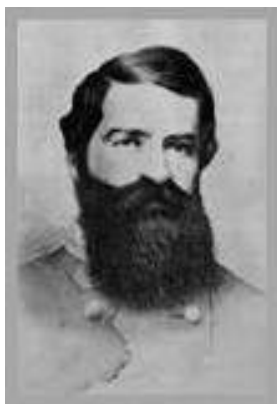
Po vypuknutí války s unií jej gen. Joseph. E. Johnstone pověřilo zabezpečením brodů přes Potomac a mostu v Harpers Ferry. Byl podobnou extravagantní postavou jako Jeb Stuart a stejně jako on velel jízdním jednotkám jejichž hlavním úkolem byl průzkum a rychlé nájezdy na území nepřítele, včetně krytí pohybu hlavních jižanských sil. Se svými nadřízenými, kteří mu mnohdy vytýkali některé chyby, které vyplynuly z jeho nedbalého průzkumu, čímž několikrát přivedl vlastní jednotky do problémů neměl pochopitelně

nejlepší vztahy.

V červnu 1861 utrpěli ztrátu bratra, když byl tento zabit při hlídce u Potomacu. Kdy si sám prohlédl jeho tělo došel k přesvědčení, že ho federálové ubodali bodáky poté, co se vzdal. Od té doby fanaticky nenáviděl Unii a byl celý posedlý pomstou.

24.5. 1862 jeho vojáci ukořistili ve Valley Turnpike celý federální trén s velkými zásobami, ale u Winchesteru jeho kavaleristé zklamali. Paradoxně to způsobilo velké množství koní jichž se zmocnil při nájezdu na nepřátelský konvoj a musel se pak o ně postarat tím, že je odeslal do zázemí. Neměl potom k dispozici dost mužů a Jackson nemohl nepřítele definitivně rozdrtit.

Zemřel 6.6. 1862. Při tvrdých ústupových bojích Ashby a jeho jezdci obsadili usedlost jménem Goods Farm u Rudes Hill, kde se jim zprvu podařilo odrazit útok 1. Newyersyjského jízdního pluku. Ten ale dostal podporu 13. Pensylvánského záložního pěšího pluku (přezdívaného Bucktails podle jeleních oháněk, které vojáci nosili na čepicích) a ti pak udeřili znovu. Sami pak o Ashbyho smrti vypověděli, že pod ním padl kůň, ale on se rozhodl vést svou jednotku do protiútoků pěšky. Po pár krocích byl zasažen do hrudi a téměř hned zemřel. Jeho poslední slova údajně byla: „Forward, my brave men (Vpřed, moji stateční muži)!”

Tomuto velkému průkopníkovi a nadšenému propagátoru jízdního dělostřelectva v CSA bylo 34 let. Pouhé dva týdny předtím se dočkal povýšení na brigádního generála. Pochovaný je na hřbitově Stonewall ve Winchesteru.

Jožin

POTLACH NA NEVADĚ

*fleku u Borůvky a Hádě v Tismě.
Pajda to sice všechno vydatně kropil, ale*

+++++

+++++
+++++
+++++

Foto Hádě

*Slavnostní oheň k 38. Výročí T.O.
Nevada vzplál 6.6. 2020 na osadním*

nakonec to nijak nevadilo....

+++++

U MEDVĚDŮ NA PELECHU----

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

Foto SEFF

SMUTNÁ ZPRÁVA

Kamarádi. Včera jsem zjistil, že k 16.8. se rozhodl zřizovatl mého blogu zrušit svou doménu a tím i můj blog s oddůvodněním, že se mu to nevyplácí a řečmi o technických problémech. No nic, zamrzelo mě to a vám všem tedy tímto způsobem děkuji za vaši přízeň. Kamarádi, mrzí mě to a téměř po desetiletém setkávání se na mém blogu se s ním loučím těžko, ale nebojte se – pořád tu budu pro vás alespoň na svých stránkách na <https://mamutik58.rajce.idnes.cz/> anebo v osadním Všudybýlkovi (který bude i na mých stránkách na Rajčeti). Možná se časem zase dokopám k nějakémutomu webu, ale zatím zvažuji zda to tak nenechat a už se plně věnovat jak svému zdraví, tak našemu Všudybýlkovi a i dalším aktivitám, které jsem poslední dobou zanedbával.

Proto se na mně nezlobte a zachovejte mi svou přízeň i do budoucna a na rozloučenou vám všem přeji jen hodně zdravíčka a snad, jak já rád říkávam, někde – někdy. Ahoooooj.

Mamutík

KULBIG PO PATNÁCTÉ

Keramická kytarka a minivlajčka s logem KULBIGu a aktuálním termínem jsou milou připomínkou tradičního setkání a zpívání, které se odehrálo začátkem července na Marcelloně poblíž Nepomuku již popatnácté. Problémy se špatně značenými objížd'kami a téměř hodinou jízdy navíc však rázem vynahradila skutečnost, že jsem se zase po roce ocitla uprostřed kamarádů z různých koutů republiky, s nimiž mne spojuje zelená pečeť trampúingu.

premiéra rozhodně nezklamal. Kromě domácího dua Tornádo, podpořeného basou Čombeho a neúnavné vokálově stále skvělé Modré kotvy zazněly i písničky v podání

Ačkoliv improvizovaná zpěvavá generálka proběhla již v pátek a někteří z muzikantů pak odjeli, sobotní večer plný muziky, dobrého jídla a pití jako

Bouřky či z poněud odlišného repertoáru kamaráda Franty. Nesporným zpestřením byl pak pozdní příjezd Lenky Slabé s Ádou Vostrým a Lubošem Stráníkem, kteří se utrhli z oficiálního koncertu v Plzni, aby si mohli zahrát a zazpívat právě s touhle neformální partou. Navíc kamarádka Martina slavila padesátku, při níž za přáníčko darovala každému gratulantovi čokoládku se speciálním obalem, připomínajícím právě toto životní jubileum. A tak se hudlo až do rozednění, kdy už sei

zbytku nezmarů klížila víčka.

Neděle jako vždy byla poznamenána smutkem z loučení, ale zároveň i nadějí na další setkání někde při písničce, na stezce nebo při ohýnku pod širým nebem. A také jistotou, že se tak určitě dříve nebo později stane.

Hanka / foto přátelé Stopy Pardubice

ŠOTO LOKO LEGENDY

Chcete-li z města s uspěchanými lidmi vypadnout někam do volné přírody, nejlepším řešením je vlak. Já vím, řeknete si, že existují i autobusy, ale jako Češi se se svými rozměry do jejich sedaček někdy těžce vmáčknu...a což teprve ty úzké uličky (o WC ani nemluvě). Zato vlak, i když je pomalý, proto bývá

ideálním řešením. Nevadí, že třeba vždycky nejede tam, kam člověk potřebuje. Pořád je to lepší než drahý taxík nebo jít pěšky. A vlastně... na to dodnes trampům nesejde. Vezmou pár drobných a jedou, lhostejno kam. Většinou to bývá po lokálních tratích, které mají převážně charakter odboček z těch hlavních (či spojnic mezi nimi) a jako takové jsou tudíž pro naše toulky ideální, protože se lépe vinou k okolnímu terénu a my se tak dostaneme do oblastí, kterým se tento – zpočátku nový dopravní systém – vyhýbal. Ostatně, za léta své existence se původně jednotlivé nezávislé lokální tratě proměnily v dopravní systém v mnoha ohledech dokonalejší než ostatní. Samozřejmě, ne vždy prochází středem měst a vesnic. Někdy za to může příroda, která postavila do cesty kopec nebo řeku, jinde zapracovali konšelé, jimž se nový dopravní prostředek nelíbil, což asi nejvíce potěšilo místní formany, kteří rychle vycítili v železném oři protivníka, který se pohybuje o několik váhových kategorií výše a tak dnes zastávky stojí opuštěny mezi poli, případně svítí do šera šumících hvozdů. Je samozřejmé, že pro takové tratě byly vyvíjeny i speciální lokomotivy a přípojné vozy. My volíme zásadně 2. Třídu (3. už nám bohužel zrušili a v 1. se válí režijkáři, podnikatelé a manažeři). Mnohé spoje jimiž vyrážíme na své toulky už jsme probrali a sdělili si přitom informace o jednotlivých z nich. Dnes bychom v tom chtěli pokračovat.

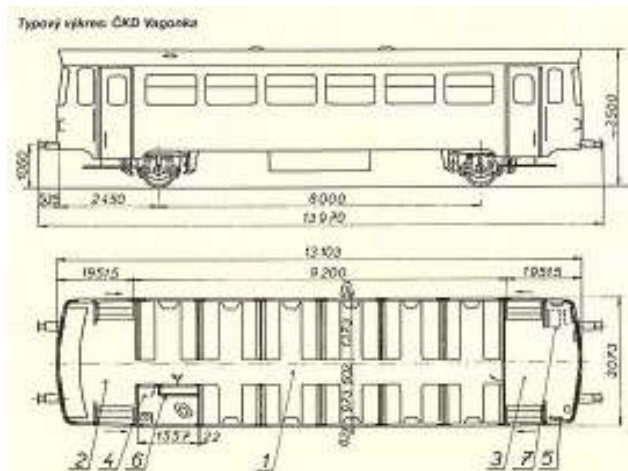
Existují různé druhy vagónů a je dobré si všimnout písemného označení – nejlepší je řada B (kupé, koženka, prostě romantika). V takovém voze jsou stovky možností o které lze otevřít lahvičky a nemusíte přitom být Chuck Norris. Dnešní téma se ale bude tak trochu (no, spíš víc) týkat „Šukafonů“, což jsou takové ty vlaky, ze kterých se blbě vyhazují flašky z okna. Vlastně ani tak ne motorových jednotek 810, jako spíš jejich přípojných vozů 010, což

jsou i po padesáti letech jejich provozu nejrozšířenější, nejpočetnější a asi notoricky nejznámější přípojné vozy Českých drah. Krabiciozní vagony, které jsou nejen známy, ale i kritizovány a zesměšňovány, stejně jako motoráky, ze kterých vzešly. Můžeme je potkávat v různých osobních soupravách na skoro všech lokálních tratích, v převážné většině tažené motorovými vozy ř.810, i když je leckde tahaly i dieselové lokomotivy ř.704, 708, 730 ne „Lachtany“ 714, které byly pro provoz s těmito vozy speciálně upraveny. Bvyjímečné nebylo ani zapojení za

elektrickou dvěstědesítkou... bývaly prostě nasazovány v tak pestrém spektru, že jeho popis je skoro nemožný. Jak řečeno:

Byly totožné s motorovými „Orchestriony“ 810 a protože jich bylo vyrobeno skoro dvakrát více, těžko se pro ně hledalo využití... a vlastně také proto, že díky svým konstrukčním zvláštnostem mohly být zprvu nasazovány právě jen s 810 – a ty si většinou na lokálkách vystačily samy nebo jen s jedním vagonem. A tak byla svého času nudná masa stejných vagónků povětšinou odsouzena k planému postávání a chátrání v depech.

Popišme si nyní jak tyto vagónky vypadaly. Byl jsem v pokušení napsat dávno vagónky, vždyť z hlediska lidského života to tak jistě je a snad nejvíce ironické na tom je to, že zatímco na jednom konci republiky ještě celkem pravidelně vozí cestující, na druhém už je nasazují jako historické vozidlo. Na trati vlastně poprvé vyjely v 70. letech, tehdy ještě pod označením Blm, později Baafx, ale nakonec, až do současnosti

jsou ponejvíce známy jako ř. 010. Toto nové číselné značení snad vzniklo až po sloučení lokomotivních a kolejových dep do dep kolejových vozidel. V letech 1973 – 83 jich ve Studénce na koleje sjelo přes 900. Každý si jistě snadno vybaví jednonápravové, skoro 14 m dlouhé vozy - ...mimochoodem, malé odbočení: tenhle systém zavěšení po jediné nápravě pod železniční vozidlo vynalezl a dal si patentovat jistý český ing. Rybák, po němž je také systém pojmenován. Ale to už je pradávno, někdy v dobách končícího Rakouska – Uherska. Tento princip ale dodnes používají 810 i 010 a další jejich

odvozeniny s maximálně povolenou rychlostí do 80 km/hod. všechny jsou prakticky ve stejném barevném provedení. Většinou je to krémový nátěr pod okny červený, někdy pak celočervený se žlutým pruhem, dnes nosí slušivý modrošedý kabát.

Prostor pro cestující není veliký. Obsahuje jen šest protilehlých lavic, obvykle potažených červenou koženkou a ze zavazadlovými prostory z trubek nad nimi. Vstupuje se sem dvěma páry odsuvných a strojvůdcem z motoráku vzduchově dálkově ovládanými, za jízdy blokovými, dveřmi s madly. V jednom z nástupních prostorů se nalétá WC, druhý je možno použít jako služební a uzamknout. Jinak tam naleznete jen sklopné sedátko a ruční brzdu. Co se bezpečnosti týče, tak vozy jsou samozřejmě vybaveny i špalíkovou brzdou DAKO. Čela vozů jsou

neprůchodná a okna sedají stahovat jen ve vstupním prostoru – šest párů oken v hlavní části je pouze částečně výklopných. Ti zdatnější, s vytrénovanou pamětí si jistě vybaví i to, že ve vozech bývalo v létě horko, v zimě zima a naftové topení vydávalo spíše jen smrad a čmoud.

Protože tyto byt' ve velkém dodávané vagóny nevynikaly příliš velkým pohodlím, staly se také cílem mnoha modernizací, které během doby přece jen trochu pozměnily jejich jinak celkem nudný vzhled. Běžný občan nezatížený vlakofilstvím často některé drobné

změny ani nezaznamena, alespoň ne u prvních rekonstrukcí, které vnější vzhled tolik nepoznamenaly. Jiné jsou zase tak podstatné, že by si nikdo netipnul u jakých původních vozů mají svůj původ. Pojdme si teď některé hlavní vyjmenovat.

Tak nejprve to byla výměna koženkových potahů za textilní a vlastně pak už i za zcela nové sedačky. Díky zrušeným pokladnám na zastávkách a následnému nesmyslnému nakupování jízdenek u strojvedoucího se namontovaly strojky pro samoobslužný provoz odbavení cestujících (zlatí průvodčí), přibyla tlačítka pro zastavení na znamení a jako reakce na rozvíjející se cykloturistiku se začaly montovat oka se závěsnými držáky na kola a okna s ochrannou sítí. Tuto úpravu s pouhými osmi místy k sezení prováděli např. v Krnově, ale svého času i v Budějicích. Jindy proběhly celkové přestavby na vozy úplně jiného určení, čímž mám např. na mysli velké přestavby na Regionovy, kvůli vozičkářům s nízkopodlažním středem a velkým WC. Těch vozů a typů byla vyrobená celá řada a není naším cílem se o všech rozepisovat. Dnešní šotoušské okénko bych tedy uzavřel s tím, že pokud má v dopravě něco budoucnost, pak je to mimo letadel a lodí především železnice...byť s tolika karamboly co má v poslední době na triku. A pamatujte, že stejně jako dříve platí i dnes to, že jediný známý způsob jak chytit vlak je ten, že zmeškáte ten předchozí....

Jožin

Šotouši schvalují tento článek

Nejvyšší rada šotoušů schvaluje tento článek. Každý šotouš se bude tímto řídit a bude šířit slávu jízdního řádu do všech stran, kam přijede, bezvěrece bude obracet na pravou víru a posílat je na lampárnu.

TIP NA VANDR – „TETOVÁK“

Již od pradávna bylo lidským snem zkrotit vodu a využít její spád a sílu. Tato snaha za sebou zanechala stopy i na Šumavě. Největší takovou stavbou je bezesporu Lipenská přehrada, ale my zůstaneme ve střední Šumavě a ponoříme se více do historie, když díky rozvíjejícímu

se lesnímu hospodářství bylo nutné dopravit vytěžené dřevo z málo přístupných míst do vnitrozemí. Vchynicko-Tetovský plavební kanál, zvaný lapidárně „Tetovák“, byl vybudován v letech 1799 - 1801 rovněž podle projektu schwarzenberského lesního inženýra Rosenauera a spojuje Vydru s Křemelnou a následně i Otavou. Z důvodu příliš kamenitého dna

Vydry tam plavení dříví nebylo možné. Teprve díky vybudování této stavby se nechaly poražené kmeny z vysokých šumavských strání pohodlně dopravovat. Toto dílo vlastně i otevřelo dosud nedotčené oblasti hraničních hvozdů. To bylo obzvláště důležité po lesní kalamitě na konci 18. Století.

Odmyslíme-li si hezké putování z Modravý kolem Vydry, pak vlastní cestu kolem kanálu musíte začít u

kamenného koryta. Na konci 70. Let jsme sem chodili každé jaro splouvat šumavské řeky (to se ještě smělo) a tady to byla fakt paráda.

Celá délka plavebního kanálu je něco přes 14 km, široký je asi 5 m, hluboký cirká 1 m a překonává výškový rozdíl 190 m. V současné době je zavodněn pouze do 10 km a dále už je voda svedena do podzemního potrubí k nádrži nad Srním (Vodní zámek) odkud dodnes proudí do hydroelektrárny na Čenkově pile. Díky nahnědlé, ale křišťálově čisté vodě ze šumavských rašelinišť je krásně vidět písčné dno. Ke

bývalého hradlového mostu přes Vydru. Za rechlemi plavební kanál začíná a mírným spádem pokračuje až k prudkému skluzu do Křemelné. Na několika místech se dochovaly i původní klenuté kamenné mostky a na mnoha částech i zbytky vyzděného

svému účelu sloužil plavební kanál ještě počátkem 20. století, do r. 1958 až po Rokytu.

Vandr kolem kanálu je ideálním místem kde se nezadýcháte, pokud si ovšem nechcete cestu zpestřit odbočkou na Tříjezerní slat' nebo Hauswaldskou kapli. A pokud budete mít štěstí nebo si to předem vyhledáte, můžete tu narazit i na voraře... a možná svezou i vás.

Jožin

TRAMPSKÝ NOHEJBAL...

turnaje nohejbalu dvojic.

Dne 27.6.2020 se na T.S. Suchá olše konal už 16. Ročník

Dorazily týmy z celé republiky a nálada i počasí bylo parádní. A k tomu všemu zněly kytary a

ustaly až před ranním kuropěním...

Foto Půlka

T.O.S. Kanadský vlk všem kamarádkám, kamarádům a známým oznamuje, že je opustil kamarád a člen osady FRANTIŠEK FRED MAŠEK.....

Na poslední stezku jej vyprovodili 31.7. 2020

+++++

Na konci května rovněž Kanadský vlk upořádal svůj „malý velký oheň“ na Houšťatech u Strmilova. Vzhledem k neustálému Covidovému nebezpečí nebyl moc avizován a měl proto komorní průběh. Přesto se zdařil...

JAK JE TO VLASTNĚ S „DODATKEM“ a spol. ?

V červenci roku 1948 podepsal americký prezident Harry S. Truman zákon, kterým se rušila rasová segregace v armádě Spojených států. Byl to bezesporu správný krok, protože muži, kteří jsou ochotni položit život za svou vlast, jsou si rovni. Má to však jeden velký kaz.

Podobný zákon vydaly konfederální státy už o 87 let dříve a bylo to v době, kdy černoši ještě nebyli v jednotkách Unie vůbec tolerováni....!

Via: Jan Tinterov

A podobně sporným může se zdát být 13. dodatek ústavy USA o zrušení otroctví. Předběžně jej po bitvě u Antietamu ve svém Preliminary Proclamation (předběžné vyhlášení) pronesl prezident Lincol, ovšem oficiálně byl předložen až 31.1.1865 a

ratifikován 6.12. téhož roku. Mnozí jej ovšem považují za neplatný a to z několika důvodů:

Nebyl schválen třemi čtvrtinami všech států Unie, dle článku 5 ústavy USA. Z 37 států do 16 odmítlo.

Mnoho států počítaných mezi ty, které ho schválily, k tomu bylo přinuceno hrozbou obsazení vojskem.

Každý právní úkon provedený pod hrozbou násilí a nátlakem je automaticky neúčinný a neplatný.

Fakt, že 23 senátorů bylo nezákonně vyloučeno ze Senátu USA, ukazuje, že společné usnesení navrhuující dodatek nebylo, předloženo ústavním Kongesem,. Ani jím odhlasováno.

Záměr dodatku je neslučitelný s původní Ústavou USA a Ustavujícím zákonem země, Nezrušil a ani nemohl nic z toho, co bylo součástí Ustavujícího zákona. Proto ho předchozí principy a trvalá

rozhodnutí činí neplatným.

Znamená to snad, že současné demonstrace a pouliční bouře v USA jsou vlastně vzpourou otroků? Jak si to tedy vysvětlit?

Jožin

ČERNÁ VLAJKA...

*...pomyslně zavlála při smutečním
ohni za kamaráda Jaroslava Kalouse
D Ě D Ě Č K A*

*který nás nečekaně opustil 3.6. 2020 ve
svých 51 letech. Rozloučili jsme se s ním
4.7. 2020 na osadním kempu v Úborsku*

+++++

TYGRICE

+++++
+++++
+++++

NEKROLOG ZA ŘEKU A MĚSTO

Řeku Vltavu sjíždím skoro celý život. Naučil jsem se na ní pádlovat, troufám si říct že na ní znám každé zákoutí, každý kámen, každý jez. Bohužel se v posledních letech stala místem zlatokopů, kteří obsadili každou volnou louku kde pak vyrostl nový kemp nebo alespoň „osvěžovna,“ kde duní hudba všech žánrů, podle toho, jaký má majitel „vkus.“

Předražená jídla v kempech i ubytováních vede k tomu, že ubývá počet lidí, kteří si jídla v kempech kupují a vracejí se ke klasice na vařiči a polévce z pytlíku. Zdražuje se každý rok. Pokud jedete s partou nebo s rodinou, zaplatíte částku, která už se skoro rovná hotelovému pokoji a na cestě z Vyšáku do Boršova, což je klasická vodácká trasa, jdou už v předražených restauracích a kempech částky do tisíců. Samozřejmě jsou i výjimky. Nypř. U kamarádky Báby Martiny v Rožmberku se nejenže nabaštíte za normální ceny, ale porce se navíc skoro nedají zvládnout. A ty její borůvkové knedlíky už jsou také legendární...

Pokud však vplujete do Českého Krumlova, v romantickém městě je s rozumnými cenami konec. Toto město už je spoustu let jen mlejn na prachy. Víte, že v centru města bydlí jen pár desítek stálých obyvatel? Všechny ostatní byty a domy se změnilly na hotely, penziony a hostely. Město zničené turismem... Za jídlo tady až na pár výjimek zaplatíte jak ve světových metropolích. Je libo malý větrník v cukrárně? Za

sedmdesát korun! Letos už zdražili prakticky všichni, asi se snaží dohnat koronavirový výpadek. Moc cizinců v současnosti nepotkáte, většinou Čechy... tak plat'te a havně se ničemu nedivte, vejvar musí bejt, i kdyby ostatní měli chcípnout na mor.

Přitom pár dnů v Rakousku vás bez jídla vyjde na divoké vodě úplně stejně i s vypůjčeným vybavením a zajištěnou dopravou nehledě o komfortu bez ožralů, kteří neudrží v ruce pádlo a nepoužívají svůj mobil na raftu jako diskotéku!

Vltava je nádherná řeka. Za normálních podmínek na ní můžete vidět užovky, žluvu,

ledňáčka, spousty konipasů i stáda srnek (před lety se před mou lodí brodily přes řeku, zážitek jak na Yukonu).

Jo, a znáte „legendární placky“ u Zlaté Koruny? Ty podražily taky. Letos je koupíte za 60 kaček za kus!! Sorry jako!!! Prý jde všechno nahoru, říká majitel. Nevím jak vy, ale já tenhle šílený byznys podporovat nebudu. Jako vždy jsem spal na

nádherných místech mimo kempy, vařil jsem na čmoudáku a místo placek griloval špekáčky. Na Vltavu budu jezdit určitě stále, ale za mejch předem stanovených podmínek. Zlodějnu podporovat odmítám.

Qualetakwa

ÚDOLÍ DĚSU

Svatá Anna – chladna z rána a to je tradiční doba, kdy se v Kodské rokli u Srbska zapaluje výroční oheň Údolí děsu....

Letos suž po sto prvé.....

+++++

MALEJ VOHEŇ

Setkání nad jezerem Lauenensee

Tak coronavirus, co se k němu nikdo nehlásí, máme na čas pod kontrolou. Hranice okolních zemí se postupně otevírají a od 15.6. se může i do Švýcarska. Bidlo zvadla na „Malej voheň“ neposílal, poněvadž se nevědělo co a jak bude... Nicméně elektronickou poštu ani pandemie neohrozila, tudíž jsme

v kontaktu. U Lauenensee se oheň zapaluje vždy o posledním červnovém víkendu, tak proč letos dělat vyjímku.“Kdo přijede, přijede. Já s Tomášem tam každopádně budeme.“Tuhle Bidlovu informaci jsme nakonec chápali jako plnohodnotné *zvadlo* a Tom z Milevska to „za nás, za Jižany, zorganizoval. Do jeho Med’áku jsme se nasoukali čtyři (on, Baryk, Jezevec a já), k tomu čtyři krosny, stejný počet kytar a pěkných pár plechovek piva. O stopačkách jsme skutečně neuvažovali!

Odjížděli jsme ve čtvrtek navečer. Sem tam nějaká zastávka na občerstvení a podobně. Až nedaleko Bodamského jezera, už tradičně kousek od Lindau, jsme zastavili na malém parkovišti, že trochu spočineme. Nějakých šedesát metrů od auta, ukryti za horizontem, jsme v tichosti rozložili karimatky a spacáky. Blížila se půlnoc a já ne a ne zabrat. Kvůli případným komárům jsem měl cíp spacáku přetažený přes hlavu, ale blížící se světla jsem zaznamenal. Z několika stran nás obšancovali policisté. Hned jsem si vzpomněl na bezpočet přerušených noclehů pod širákem, kdy nás bezdůvodně buzerovala prověrkami a vumlem zocelená Veřejná bezpečnost. Tady bohudík nehrozily žádné pendreký ani neasistovali sluhové se žlutými páskami na pažích.

Zdá se, že Tom Jezevce hezky prohnal

„Guten Abend. Autobahnpoli – Zei.“ Možná řekli Ausländische Polizei, ale já dost blbě slyším, když se mi svítí do očí. „Ihre Dokumente, bitte!“ Napadlo mě, že by se

některý z nich mohl podobat Simiru Gerkhanovi čili Erdoganu Atalayovi, ale já proti světlu i blbě vidím. Než nás ze spacáků *vytáhli*, chtěli abych (ještě vleže) do jejich bločku napsat svoje jméno a datum narození, na což mi posvítili. Jenže o půlnoci, když jsou všude kolem baterky, mluví se na mě německy, a k tomu ta povinná školní četba... Inu, člověka pak napadne lecos. Jen taktak, že jsem nepodlehł pudu sebezáchovy a nenapsal „profesor Horák.“

Pakm nás vyzvali at' s nimi jdeme na parkoviště a tam si naše doklady proklepli. Při kontrole odstavených kamionů narazili na české auto *napěchované kytarami*, a právě to je zaujalo. CVhvíli mudrovali, občanky prohnali databází hrdlořezů, teroristů a

hledaných osob, ale nic na nás nenašli. Poslední pochybnosti, mají-li nás sebrat, jsem rozptýlil svojí dolnorakouskou lámanou němčinou: „Wir fahren mit Zelt nach Schweiz, nur bis Sonntag.“

„Bist du eine Band?“

„Nein, nur Freunde.“ Ten hlavní se znovu podíval na ročníky narození a upřesnil: „Alte Freunde...“ Pokud tato formální razie zprvu evokovala pendrekové zásahy VB, její závěr nás dočista omráčil. Vrátili nám doklady, zasalutovali a popřáli Gute Nacht. Tím nás vlastně vyzvali at' zalezeme zpátky do spacáků, což se normálně netoleruje.

U Lauenensee proběhlo všechno podle očekávání, i když nás tu bylo pět a půl. Přivítali jsme se s Tondou, Tomášem, jeho dlouholetým kamarádem Yvem a taky Hankou z Klece a její skvadrou.

Ba i Tondova žena s mladými a vnoučaty se tu ukázala. Mezi kravinci, rozmístěnými po celém nám zapůjčeném pozemku jako nášlapné miny, jsme postavili stany. Baryk, coby inovátor a průkopník, předvedl v pátek rozborku a v neděli sborku nového stanu, který vypadal jako vystřelovací deštník nebo sušák na prádlo od protinožců.

Pak už to byla klasika – strážní oheň, debaty, vaření, kytary a v sobotu zapálení Malého vohně. Tentokrát se opravdu hlavně hrálo. Na terase nedaleké hospody, kde jsme taky zapěli, se dělo něco neobvyklého, což příkládám zlepšené náladě všech. Vždyť někteří Švýcaři byli v hospodě po tříměsíčním coronavirovém půstu poprvé! Nejeden příchozí návštěvník nás míjel se vztyčeným palcem (a věřím, že to byl opravdu palec) a na závěr nám mladý číšník oznámil, že si každý můžeme zadarmo vybrat nějaký nápoj. Myslím, že to nebyla štědrost majitelů restaurace, nýbrž staršího manželského páru, sedícího opodál.

Hudební produkci ozvláštnila hlavně Mirdova brilantní mandolína. Spolu s Lad'ou, který ho doprovodil na kytaru, zahráli pár pěkných swingových evergreenů. Nakonec , i ty Barykovy prehistorické

trampské vykopávky tam zněly nějak líp. Při placení nám stará paní trochu rozpacitě podstrčila pod nos nalinkované lejtro, že máme každý napsat svoje jméno a číslo telefonu s předvolbou. Co kdyby. Ta mladší, když narovnala židličky po hostech, zase k tomu potřebovala dvoumetr.... Sýry jsme

zakoupili v hospodě, ale pro čokolády, aby baby nevrčely, jsme museli na nějakou pumpu. Roušky v této svobodné a kosmopolitní zemi zatím nikdo nevyžaduje, ale u pokladny mě a Jezevce nekompromisně hnali na značky, které tvořily dvoumetrový čtverec.

Dalo by se říct, že jsem byl po všech stránkách spokojený... ale ne, přece jen se našel mráček. Před odjezdem do Švajcu jsem měl kredit na volání přes devět stovek. Roaming byl aktivovaný s tím, že budu za minutu kecání platit maximálně dvě pade. To jsem si ale pěkně naběhl, protože tahle sazba platí pouze v EU! V zemi lahodných sýrů mi strhávali za každou minutu 42 korun. To je halt cena za blbost...

Cestou zpátky nám odpočinkový nocleh znemožnilo počasí. Skoro přes celé Bavorsku a na Šumavu nepřetržitě lilo. Byli jsme ale v dobrých rukách. Tom i Baryk jezdili s autobusem a na dlouhé štreky jsou zvyklí. Někde u Mnichova se za volantem vystřídali a frčelo se dál. Letošní Malej voheň se navzdory menší účasti (dost možná právě díky ní) mimořádně vyvedl. TEXT A FOTO – APAČ

POSLEDNÍ PÍSEŇ PRO PODÁKA

Osmého července nemilosrdně sfoukl osud svíčku života českobudějovického kamaráda

EMILA PODAŘILA – PODÁKA

Od raného mládí živelného čtyřdvořského kluka patřil k jihočeskému tramskému společenství a zelené vlajce trampingu zůstal věrný až do konce. Stejně jako milované kytáře, která ho neodlučně doprovázela životem. Moc rádi jsme navštěvovali i jeho hudební večery v útulných hospůdkách kolem krajského města, na kterých ho muzikantsky doprovázel jeho syn Daniel s přezdívkou Pampoš se svou partnerkou a nezřídka i další kytaristé a hudebníci z jeho okruhu. Žádným tajemstvím nebyla ani Podákova vášeň pro volant a čtyři kola, která ho přivedla

k profesnímu taxikaření. Pohodu a klídek mu na druhé straně poskytovalo rybaření, jemuž se skutečně s potěšením věnoval.

Kdybych měla Podáka charakterizovat pouhými dvěma slovy – asi bych na prvním místě uvedla jeho úsměv – široký, dobrosrdečný, pro něj tak typický... a druhým slovem by bylo kamarádství, na které budeme vždycky s láskou a vděčností vzpomínat.

Není tedy divu, že se s ním na poslední cestě 14. Července přišla rozloučit taková spousta přátel, zejména pak z tramského světa. Chvilé obřadu naplnily tóny jeho zamilovaných písniček, které mu živě zahráli Rybníkáři s Podákovou dcerou Madlenkou a zetěm Jirkou Kolumbem. Myslím, že většinu přítomných dostala zejména poslední a nadmíru příznačná písnička, která pochází i Chicletsovy textařské dílny... Snad už navždy budu tak mít tuto melodii a slova spojené s Podákovým smutným rozloučením s tímto světem.

Hanka / foto Tony

STO LET TRAMPSKÉ LEGENDY

...takové legendy, jakou se pro tramy, chataře i výletníky stala hospůdka Nad přejezdem, kousek od ústí Brtničky do říčky Jihlavy. Nebylo snad trampa kdo by na zdejší zastávce někdy nevystoupil. Založena byla Janem Kocmánkem už v r. 1920 a je tudíž neodmyslitelně spjatá s počátky trampingu na Jihlavsku, konkrétně právě přilehlého údolí, které za celou tu dlouhou dobu zažilo nespočet tramských akcí, v neposlední řadě i tolik populární Zlaté horečky. Jezdily sem např. osady Osamělá hvězda, Bonton, Půlnoční hvězda, Tuláci západu, Blesk, Čochtani, Free Boys, Ontario, Ohio, Osamělí vlci... a mnozí další. Od druhé letošní srpnové soboty je na stěně hostince

slavnostně odhalena mapa přilehlého okolí. Na Brtničce to prostě žilo a žije, o čemž se zájemci mohli přesvědčit i při odpolední vycházce ke Třem mostům, k Čížkům i do Údolí much, kde byl také odhalen prostý pietní dřevěný kříž jako pocta zemřelým kamarádům. Údolí bylo dějištěm stovky potlachů,

mnohé taky přitahovala romantická zřícenina Rokštejna. Není proto divu, že se milovníci zdejšího údolí obávají oživených plánů na stavbu plánované přehrady, což by brutálně změnilo ráz zdejší přírody. Na přímělkovském setkání muzicírovalo hned několik tramských part, probíhalo i několik soutěží.....

foto Malhušák

JAK SE SALAŠILO...

.... Na T.O. Salaš nedaleko Třešti?
Račte nahlédnouti.... *Foto Rejpal*

+++++

+++++

RYVOLOVÁNÍ

Když v r 1981 vyšla první dlouhohrající deska bratří Ryvolů a skupiny Hoboes, byla to tenkrát velká pecka. Všechny tyto písně dávno zlidověly a hrají se na všech možných místech. Myslíte, že to byl špatný nápad

přehrát „live“ celý nosič na místě, které mělo vztah k jeho vzniku? Tedy přebalem s pověstným „tunelem Čas“. Budme „Ryvolovat“ řekla si tedy

netradiční místo a perfektní muzicírování. Jistě se přidal i Wabi se svou squadrou od nebeského ohně...

skupina kamarádů a vyrazila 6.8. 2020 do starého lomu nedaleko Holyně u Prahy, kde všechny tyto hitovky (a nejen ty) ve večerních hodinách zazněly. Netradiční nápad,

Jára Svišť

HOLKY NA VANDRU

No, les bych vyděla,
na prašné cestě stojím,
ale tu osadu, ne a ne
najít...

Bože, proč tu
nejdou nějaké
ukazatelé k ní.
A nebo tam
nejede vlak či
autobus...

+++++

No to jsem s toho blázen,
tady píšou že správné
trampky nenosí zásadně
na čundr podprdy...
Tak co si teda mám vzít
na sebe...

Ten výhled slunce je ale krása...

Nechápu proč její tolík lidí ve
městech ignorují a pachtí se
za tou svou nicotou dňestě...

+++++

Konečně potůček, no to je lahoda si tam dát
své nožičky a dát si siestu po
tom celodenním courání s
kamarádama na čundru...

Kresby Biker

VE STOPÁCH DÁMSKÉ EXPEDICE

sroubky na břehu Švarcavy na všechny udělalo dojem navzdory dvoudennímu dešti, kterým jsme vlastně expedici zahajovaly. Zato jsme ale byly odměněné pohledem na rozvodněnou Švarcavu, které se z poklidného potůčku proměnila proměnila

Už po sedmatřicáté se konala letos v létě tradiční Old ladies expedicion, a to navzdory stále strašícímu neumořitelnému koronaviru. Tentokrát jsme vyrazily v sedmičlenné sestavě s věkovým průměrem 77 roků (od 73 do 84 let) a naším cílem byly milované jižní Čechy. Díky vstřícnosti kamarádů z osady Zlatá řeka jsme mohly týden používat jejich osadní kemp. Nádherné romantické prostředí se dvěma

v nebezpečnou divokou řeku.

Celé roky jsme pojednávaly naše letní expedice pěšími vandry po vlastech českých s krosnami na zádech a spaním pod širákem či později pod stanem. Přibývajících roků a zdravotní problémy však tyto možnosti u většiny účastnic značně zredukovaly, takže už pár let podnikáme výpravy z chat a chalup,

zapůjčených laskavými kamarády.

Letos se v našem itineráři opět objevilo Novohradsko, pochopitelně Rožmberk, na samotě těsně u rakouských hranic se nacházející srub kamaráda, nevynechaly jsme ani Terčino údolí, které se v našich plánech neocitlo poprvé, Pomalší a zdařile opravený hrad Pořešín, zajely jsme se vykoupat na přírodní plovárnu v Horní

Stropnici, vypravily se na blízkou přehradu apod. Náladu nám zkazila pouze nedostupnost zříceniny Sokolčí, kdy cestu zahradily novostavby s pensionem a nepřehlédnutelná výstražná cedule Soukromý pozemek – vstup zakázán. A možnost škrábat se oklikou přes skály jsme jednoznačně vzdaly. Své pochopitelné kouzlo pro nás měly i večery s povídáním a konzumací lahůdek či ohníček přímo v kempu.

Už několikrát jsme si v průběhu času sice říkaly, že bychom měly už expedici z letního programu vyškrtnout, ale zdá se, že když expedice s číslem 37 byla tak fajn – uvidíme, jak dalece to ovlivní rozhodování o pokračování této tradice v příštím roce.

Hanka

ŠTĚPÁN RAK PATŘÍ K NÁM

K jihočeskému létu v posledních letech neodmyslitelně patří i koncerty kytarového virtuosa Štěpána Raka. Ta letošní série, na níž ho doprovázel syn Jan Matěj, byla situovaná na srpen a nesla se mimo jiné ve znamení Štěpánových letošních pětasedmdesátin. Poslechnout si nevšední Štěpánovy kytarové variace si mohli

návštěvníci tří letošních koncertů, a to v Chrobolech, Trhových Svinech a na Dívčím Kameni. V prvních dvou případech v kostele, kam se silně emotivně laděný Štěpánův repertoár nepochybně výborně hodí, stejně jako do prostředí pod starým hradem a pod širým nebem v případě posledním.

Proč píšete o této kulturní události právě do tramského časopisu? Protože Štěpán, což mnozí asi neví, prostě k tomu našemu zelenému volnomyšlenkářskému hejnu patří a otevřeně se k němu hlásí. Štěpánovo mimořádné kytarové mistrovství jsem znala už před mnoha lety, ale blíže jsem ho jako osobu poznala až na jednom z tramských setkání na jihu

Čech, jsme měli možnost si popovídat o spoustě věcí, které naplňují náš život. Byla jsem doslova unesená jeho variacemi na všeobecně známou Niagaru, bezprostředním přístupem k trampské písničce, stejně jako ke složitým, nezřídka jeho vlastním skladbám a mimo jiné i jeho životní filozofii, stejně jako nevšedními zážitky. Jsem osudu vděčná za taková neplánovaná a příjemná setkání a tyto dojmy si přenáším i do všech dalších kontaktů s těmito lidmi. Obdobně na mne zapůsobil o generaci mladší Štěpánův syn Jan Matěj, který kráčí v otcových stopách a zdá se, že velice úspěšně.

Snad i proto byl pro mne koncert v trhovosvinenském kostele Nejsvětější trojice jako setkání dvou starých přátel po nějakém čase. Ten prožitek byl pro mne i nyní skoro stejně silný jako tenkrát poprvé u ohně. A doufám, že takových nádherných setkání s krásnou hudbou, mimořádným mistrovstvím a naprosto zjevnou empatií bude ještě hodně – a moc bych si to přála...

Hanhos

BIZONŮM JE PĚTAPADESÁT

Srpnový potlach tábořské osady Černý bizon, který se již tradičně konal na jejím osadním kempu na říčce Smutné u Bechyně, nesl v záhlaví půlkulaté číslo – pětapadesáté. Jako obvykle mu předcházelo oblíbené páteční večerní zpívání v Radeticích. A v sobotu odpoledne pak nechyběly se zájmem sledované sportovní hry se zajímavými disciplína-

budoucná. A musím přiznat, že mne tento fakt příjemně potěšil. Ostatně musím říci, že i letošní sestava potlachových účastníků se poněkud lišila od té obvyklé. Většinu sice tvořili známí kamarádi, kteří tak

Také naše cesta na potlachoviště doznala nečekaného zážitku. Po delším šlapání po silnici z bechyňského nádraží jsem se nechala kamarádkou zlákat na zkratku,

obcházet po strništi. Trvalo nám to tak zhruba dvakrát tak dlouho než po silnici a ještě doma jsem si pak vysypávala z bot

mi, do kterých se zapojila zejména omladina. A to je další zajímavá skutečnost, kterou bych chtěla zdůraznit – nevím, jak to Bizoni dokázali, ale opravdu se tu tentokrát sešla poměrně početná skupina o dvě generace mladších kluků a holek, což je skutečně báječný příslib do

naplnili mé očekávání příjemného setkání a poklání, ale vyskytla se zde i řada naprosto nových tváří.

která měla ústít ve švestkové aleji. Bohužel končila u velkého pole pěkně vzrostlého technického konopí, které jsme musely

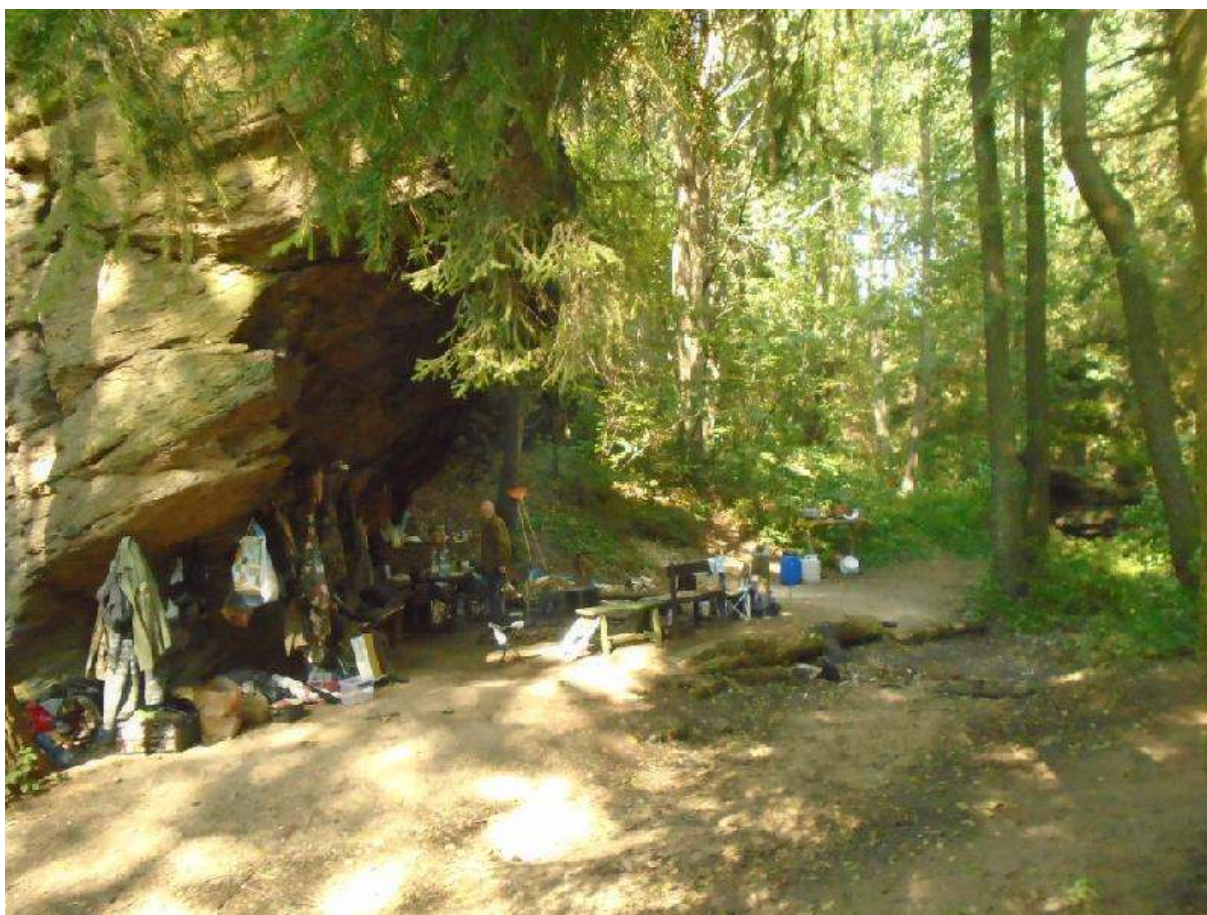

pak konalo bez pláštěnek a bez další mokré noční reprízy. A třebaže se muzikantů tentokrát nesešlo tolik jako obvykle, písničky zněly do praskání ohně ještě po půlnoci.

úlomky stébel.

Ani letos si však nenechal ujít svou obvyklou příležitost večerní dešť, ale zapálení ohně, při němž jsem napočítala zhrulidiček (bez skotačící drobotiny), už se

HH / foto Seff

https://www.youtube.com/watch?v=g4R3D9WrPfY&feature=youtu.be&fbclid=IwAR1s4gBdQYnrsoggkbGI9-ePQwwl_96owPK2Uv2ocmqjPWstPA_v7XYZB6E

JAK SE TRAMPUJE V AUSTRÁLII

V sobotu 22. srpna se konala v kině v Jevanech předpremiéra filmu České televize s názvem *JAK PROŽÍT TŘI ŽIVOTY V JEDNOM*. Jedná se o dokument o životě českých slovenských trampů v Austrálii, autorem jehož námětu a scénáře je Ňuf (Fedor Skotal) a režii má jako v předchozích dílech o českém a slovenském trampingu Václav Křístek. O další veřejné předpremiéře tohoto speciálního dokumentu se mluví v souvislosti s ústeckou Portou. Dobrou zprávou pro všechny ostatní je pak skutečnost, že na televizních obrazovkách se dokument objeví už bna podzim tohoto roku.

(hh)

T.O. VLCI SAMOTÁŘI...

... uspořádali 22.8. t.r. další z celé řady svých potlachů – a že jich bylo. Tento byl v pořadí 49., ale ve skutečnosti jich bylo v trampských dějinách daleko víc, neboť mu předcházely další v souvislosti s historií této osady. Původně totiž existovala ještě osada Granada (která by příští rok slavila 80 let svého trvání, ale naživu už je prakticky jen poslední její člen, kterému je úctyhodných 90 let. Jeho

vnučka Mazlík je dnes členem OVS – Osady vlků samotářů ...) Granada se po jisté době sloučila s T.O. Tulák a proto je snad v těch číslech (alespoň pro mne) trochu „zmatek.“ Celého výročního potlachu se zúčastnilo asi půl stovky spokojených kamarádů a část jeho průběhu můžete sledovat na

přiloženém videu od kamaráda Pavlušáka, stejně jako doprovodné fotografie...

+++++

https://www.youtube.com/watch?v=Y68N5Ilb7_M&feature=share&fbclid=IwAR1tP8pMXvNAq94szln2bDk0vyv5fR5vnJWVvuN4a0uEB4pTO0EQeyDPt_Y

STALO SE NA OSADÁCH....

... i jinde

3.6. v jedenapadesáti letech nečekan+ zemřel kamarád JAROSLAV DĚDEČEK KALOUSZ z domažlické SVS

Vzpomínkovou akci nazvanou 6. Setkání trampů uspořádali na hrádku Helfenburk u Úštěka společně Tygřice s Rysákem

6.6. II. Bůčkování proběhlo v režii T.O. Krásná divoška. Stačilo na páteční slezinu dovézt půl kila předem jakkoliv připraveného masíčka a dalšího půl kila pak na sobotní kuchařské čarování

30 let trvání oslavila v Mnetěši pod Řípem T.O. Praotce Čecha

výroční oheň T.O. Nevada uspořádal kamarád Hádě a jako další akce v tomto termínu i tato významně propršela

9.6. kamarádi z budějovického SOČB se sešli na již 100. hudebním Setkání s tramskou písničkou

13.6. proběhl i Covidem ohrožený hudební festival Vandr pod mostem. Zahrála zde Sešlost, Rudolfinum, Taxmeni, Duo tornádo, Scarabeus, Jitka Vrbová, Pacifik, Rekonvalescence... a další

do řad T.O. Satan, osady vydávající toto periodikum, byl přijat kamarád Myšák

20.6. v Panenském Týnci u Loun oslavila T.O. Rohani 15 let od svého založení vzplál i slavnostní oheň T.O. Pátej den

Thomúpsonovi vlci uspořádali na svém Ranči přátelství tradiční Tramské grilování

27.6. na hřišti T.O. Suchá olše nedaleko Trhových Svinů jste mohli zabojet při 16. nohejbalovém turnaji dvojic

víkend plný trampských písniček, to bylo setkání protivínské T.O. Černý havran a jejich kamarádů nedaleko jejich „Suchýho kempu“ na vrcholu Kamýku v Protivínských horách

4.7. vzpomínkový smuteční oheň za kamaráda Dědečka zahořel u SVS na kempu v Úborsku

8.7. dětského dnu si užila mladá trampulata na Pelechu u Černé perly a Medvědu

1.8. 26. ročník Posázavského špačka spojený se zakládacím ohněm T.O. Sekwoy proběhl na kempu Kanada na Sázavě nedaleko Kamenného přívozu

koncert ke 40. Výročí osady a zároveň k založení stejnojmenné kapely uspořádali Skaláci v zahradě humpoleckého muzea. Úvodní slovo pronesl šerif osady a zároveň jeden z muzikantů a pak už se hrálo a hrálo. Na hostování dorazili bluegrassoví Šolc Boys, předvedl se i legendární folk-bluegrassový banjista Petr Žižka. Krásný koncert přijeli podpořit i trampové z Písku, Brna i od Berounky, zavítal sem i novomanželský pár na svatební cestě. Celé muzicírování pokračovalo u večerního ohně a hudba utichla až se zapadajícím úplňkem nad Humpolcem. Sjelo se sem cca 200 kamarádů a všichni byli maximálně spokojeni.

8.8. jste mohli vyrazit na táborák u salaše na T.O. Salaš

15.8. 100 let přímělkovské hospůdky a neméně tolik let vandrského života na říčce Brtničce oslavili její příznivci z řad trampů, vodáků, chatařů a dalších příznivců, kteří se neváhali vydat i na výšlap ke Třem mostům, k Čížkovi i do Údolí much a odhalit pamětní kříž zesnulým kamarádům

<https://www.youtube.com/watch?v=GG2ql2D2uFA&feature=youtu.be>

22.8. potlach k 41. výročí uspořádala T.O. Severská dvojka

na známé trampské lokalitě Rybárna na Otavě pod Pískem se sešli kamarádi aby s T.O. Svobodní a volní oslavili 30 let existence osady

na potlach k 57 roků existence T.O. KMM (Klub Mickey Mouse ze Zlatých hor) se sjeli kamarádi na Sokolku u Vrbna pod Pradědem

49. výroční oheň zahořel u Vlků samotářů

https://www.youtube.com/watch?v=Y68N5Iib7_M&feature=share&fbclid=IwAR1tP8pMXvNAq94szln2bDk0vyv5fR5vnJWVvuN4a0uEB4pTO0EQeyDPt_Y

29.8. odpoledne plné soutěží a jako zlatý hřeb kuželkový turnaj – to byly Sportovní hry T.O. Zlatá lebka na Eskulapu u Pořešína. Vzhledem k provedené uzávěrce Jižana bude (?) reportáž v následujícím čísle

k 7. Výročí trvání rovněž uspořádali potlach Kamarádi zapomenutého údolí a to na kempu Boys Canada

milovníci trampské, folk a country muziky mohli vyrazit do Dolní Lhoty na 36. Šumavský pařez. Na hudební přehlídce si mohli poslechnout třeba Honzu Bicana a Sešlé přátele, Vojtu Kid'áka Tomáška, Terezu Švecovou, Čáry Máry, Fregatu, Trepku, Rakovnický potok, Dřevěnou trávu, Hop a Šavany, Pepu Štrosse, Skarabey, Roháče i Blue Rey a podle chuti se i zúčastnit závěrečného sessionu

...a co se dál bude dít....?

4. – 5.9. pokud do toho zase nebude zasahovat nějaký zlý bacil, měl by proběhnout jubilejní 40. borovanský Bluegrass maraton, letos s kapelami Voraři, Hit Gross,

Albumem, Michala Tučným Revivalem, CH.B.Q., SoVS, Hary Phill Bandem, Novou sekcí, Modrotiskem, BG Cwrkotem, Blue Gate, Větráky, Paběrkami, Monogramem, Womackleem, Sunny Side, Good Will, Fámou, Copem....

11. – 13.9. milovníci historie americké občanské války se mohou zúčastnit rekonstrukce bitvy u Franklinu z r. 1864 na akci Blata 2020 a zároveň navštívit nedaleké Podeřístě, a uctít památku tří jihočechů, kteří sloužili v 9.th Illinois Cavalry Regimentu (Jakub Kakuška z Podeřístě, Vojtěch G. Pinter z Vodňan a Matyáš Skoblík z Pohorské vsi). Prohlédnout si budete moci dobový tábor, výcvik koní... zkrátka pro jižany akce jak vyšitá

milovníci Vltavy a všichni kdo chtějí po sezoně pomoci této krásně řece, mohou vyplout na 26. Vodácké čistění Vltavy. Úklid „upomínkových předmětů“, které tam nechali lidé snad v představě, že se pro ně vrátí, odpadky všeho druhu a i toho co kde komu uplavalo, bude probíhat po celém toku od Vyšáku až do Boršova. Odměnou pak bude tradiční muzicírování Na pískárně

15.9. ohlídejte si program ČT 2. Jak jsme již na předchozích stránkách avizovali, na obrazovkách poběží dokument o trampsčím životě v Austrálii

Kdo si chce poslechnout živou hudbu je zván na Malou scénu DK Metropol, kam za Nezmary zavítá HLASOPLET. Toto vokální kvinteto si díky hudebnímu vtipu, pestrosti a všestranným repertoárem získalo srdce posluchačů

19.9. zváni jste na Náhodu na 55. Výroční oheň Jižní stopy

T.O. Zlatá podkova pořádá tradiční setkání Na kováře u Tábora

Zahrát si na kovboje a indiány můžete zase po roce na Sokoláku v ČíBí. Proběhne zde westernová show, navštívíte indiánskou vesnici, shlédnete lasování i práci s bičem a mnohé další. Hudbou pak odpoledne doprovodí Giant Mountains Band, Devítka, Lakomá Barka a Patrola

21.9. legendární Hop Tropáci už hrají 40. Sezónu a není třeba je představovat. Na jejich koncert ovšem můžete zajít na Malou scénu právě toto pondělí. Ale pozor, jedná se o přesunutě dubnové představení tak bude asi problém s lupenama

26.9. potlach na Jižní řece se letos nekoná... tak snad bude možnost v tomto termínu případně vyrazit na 30. Výročí Toulavých srdcí do Švihova

11.10. Hudba z trampíria je také už poměrně známou akcí, ale zajímavé na ní letos je, že její průběh v Lucerně letos

organizují trampové z Brna. Oslaví se tu zároveň 85 narozeniny Bédi Röhricha Šedifky i nedožitá pětasedmdesátka Wabiho Ryvolu. A hrát tu snad budou všichni kdož v trampské muzice něco znamenali, znamenají a v budoucnu i znamenat mohou. Namátkou snad uvedeme Žalmana, Romana Horkého, Pekaringo, Karabinu, Duo Komáři, B.P.T., Hoboes Revival Alva, T.E. band, Falešnou kartu, Jitku Vrbovou... bude to prostě betálné a špicové

24.10. pokud do toho něco nevleze tak zaplát by měl slavnostní oheň k 9. Výročí T.O. Kůrovci na osadě v Úborsku. Slavit by se měly i narozeniny, na obloze snad budou kroužit draci..

Spolek TREMPING POSÁZAVÍ pořádá:

SHROMAŽDĚNÍ NÁHRADU LETOS ZRUŠENÉHO FESTIVALU COUNTRY NA KOLEJÍCH 2020

FESTIVÁLE FOLKOVÉ, COUNTRY A TRAMPSKÉ HUDBY

COUNTRY BEZ KOLEJÍ 2020

19.9.2020
OBEC SÁZAVKA – FOTBALOVÉ HRISTE
18:00

O DOBRŮU ZÁBAVU SE POSTARÁJÍ:

**SVÍZEL
COUNTRY COLAPS
MAZZEC
KOLIBŘÍKŮV ÚLET
HŘÍCH**

VSTUPNÉ: 50,- Kč

+++++

přehlídka tramských a country skupin

SVOJŠICKÝ PODZIM

KULTURNÍ AREÁL SVOJŠICE

12.9.2020 od 13:00

pořádá COUNTRY COLAPS z.s.
za podpory obce SVOJŠICE

ÚČINKUJÍ:

- COUNTRY COLAPS - Pardubice
- PUB SESSION COUNTRY BAND - Pardubice
- YAKKA - Praha
- KOMPLETNÍ TORZO - Praha
- SVÍZEL - Chrudim
- KOSAVÁ DEKA - Brno
- KŮYOTI - Rytyně v Podkrkonoší
- OTISE - Nový Bydžov
- T-Quartet - Pardubice
- PIVO ZDARMA - Kuřim a okolí
- HŘÍCH - Vlkavčovice
- efem Grass - Frýdek - Místek
- ELIXIR - Pardubice

od 20:00 vystoupí host večera
LOKÁLKA - Hradec Králové

od 21:00 COUNTRY BÁL se skupinou
Country Colaps - Pardubice

Vstupné na celý den je 200,- Kč. Děti do 15 let vstup zdarma

SPONZORI:

Webcam, MMT v.o.s. Svojšice, Autovulkanizát Martin Pleskot Svojšice
mediální partneri: Český rozhlas Pardubice a COUNTRY RADIO

www.svojšickypodzim.countrycolaps.cz

